

Motto:

Apel către toți deținătorii de stupi bolnavi (infecțați ori murdari):

„Curățați sau distrugeți pentru totdeauna acești stupi, întrucât sunt o sursă de pericol pentru albinele sănătoase și pot contamina toți stupii aflați în apropiere.”

Jurnalul Apicol Britanic
31 iulie 1919

O colonie de albine în involuție (slabă, bolnavă) are un aspect deplorabil, depopulată, cu puiet neuniform, pete de diaree, pânze și larve de găselniță, atac de furnici, detritus și albine moarte pe fundul stupului, iar ultimile rezerve de miere sunt jefuite, de regulă, de albinele din cei mai puternici stupi. Încercând să păstrăm aceste colonii, nu facem decât să ne distrugem propria stupină și să contaminăm și celelalte stupine din jur.

Situația descrisă mai sus ne îndeamnă la responsabilitate atât față de propria stupină, cât și față de stupinele învecinate și, de ce nu, față de întregul șeptel apicol al țării.

Se pierd colonii de albine în toată lumea, nu numai la noi, este adevărat, și în procente care urcă uneori până la 100%. Comunitatea Europeană și Federația Internațională a Asociațiilor Apicole - Apimondia au tras deja un semnal de alarmă.

Bolile albinelor sunt descrise și analizate cu zecile, sub diferite denumiri. La Congresul Apimondia de la Montpellier, rezoluția comisiei pentru sănătatea albinelor confirmă drept cauze pentru pierderea coloniilor de albine etiologia polifactorială, infecțiile secundare, apariția de boli sau dăunători noi, folosirea pesticidelor,

lipsa unui cules diversificat, influența mediului prin schimbările climatice, precum și alți factori care măresc sensibilitatea albinelor la boală. Rezoluția mai menționează că trebuie să fie restricționat sau măcar pus sub control comerțul internațional cu albine. Nu este nevoie să transferăm albinele într-un nou areal. Albina locală este mai bine adaptată la condițiile climatice și la sezoanele de cules.

Adevărul este că nu facem, sau nu credem în analizele de laborator, dar în coloniile noastre de albine avem „puțină” loca, „puțină” nosema, „puțin” puiet văros, „ceva” acarieni, ici - colo câte o larvă de găselniță, vedem uneori pe scândura de zbor „câteva” albine fără aripi sau, ajunși în laborator cu probe, ni se mai prezintă și alte „minuni” (puiet în sac). Întrun stup, coabitează aproape 60 000 de indivizi. Nu toți sunt afectați. Dacă regina este tânără și prolifică, echilibrul biologic se menține, colonia se dezvoltă frumos și avem și producție. Pe moment, nu sunt probleme, dar ce vom face în viitor când neajunsurile latente vor deveni manifeste? Vom reuși să ne protejăm coloniile de albine, dacă nu ne unim forțele pentru găsierea unor soluții globale?

Avem nevoie de un Protocol obligatoriu de supraveghere, control sanitar - veterinar, de recunoaștere (diagnostic) a stărilor de boală și de aplicare corectă a măsurilor de prevenire și combatere a bolilor la albine.

Furtașagul reprezintă cea mai periculoasă sursă de contaminare pentru coloniile de albine. În ultimii ani, existența unor stupine părăsite, a coloniilor bolnave jefuite și a unor stupine inițial performante, apoi îmbolnăvite/decimate/distruse au ajuns

să constituie o realitate în peisajul apicol românesc. Este în interesul nostru să ne apărăm stupinele și să sprijinim Autoritatea Națională Sanitară Veterinară în aplicarea legislației existente. O putem face fie individual, fie prin formele asociative existente.

Una dintre cele mai importante obligații atunci când, în funcție de diagnostic, aplicăm măsuri de combatere și tratăm stupina, este să îndepărtăm sursele majore de infecție prin distrugerea coloniilor aflate în involuție (bolnave) și să decontaminăm materialul apicol. Decontaminarea trebuie făcută după fiecare intervenție și, în special, după reviziile de primăvară. În perioadele sece-toase, trebuie să îndepărtăm cauzele care duc la apariția furtașagului și să luăm măsuri atunci când acesta s-a declanșat.

Se impune să eliminăm reciclarea, prin intermediul albinelor, a mierii compromise, să renunțăm la folosirea ei, precum și a polenului aflat în aceeași stare, pentru hrănirile de stimulare sau la alte practici păguboase precum „hrănirea la jgheab” a albinelor, întrucât toate aceste produse ale stupului pot conține spori de nosema sau de loca.

Supravegherea sanitară veterinară este un imperativ major în cadrul unei apiculturi performante, dar aceasta nu se poate face decât prin înregistrarea stupinelor, prin examene de laborator periodice și prin aplicarea corectă, de către apicultor, a măsurilor de prevenire și combaterea a bolilor la albine.

Federația ROMAPIS dorește să se implice activ în rezolvarea acestor probleme de importanță majoră.

Dr. Gh. Dobre